

1994. március 18. - „**Tízest szeretek löni**” - Szülővárosában, Pécsen így emlegették Liebmann Katalint, a Híradó üdvöskéjét. A jelző azért kellett, mert húgocskája egy fejjel túlnőtte a szép szőkeséget. Kinek fejét - melyen a szőke hajkoronát hol királynői kontyba fésüli, hol csábosán a vállára engedi -, időközben bekötötték. Az ifiasszony imád főzni, vendégséget hívni, de utál bevásárolni. Kinyitja a mélyhűtőt, s amit talál, abból fog hozzá az alkotáshoz. Katalin Szegeden járt egyetemre, magyar-történelem szakon szerzett diplomát.

- Mekkora változást jelentett a szegedi egyetem, az, hogy kikerült a szőlői, társadalmi ellenőrzés alól?

- Általában megvisel a környezetváltozás, s akkor hirtelen szakadt rám az önállóság és az egyedüllét. Az első néhány hónap nehéz volt, de túléltem.

- Ebben bizonyára sokat segítettek az egyetemista fiúk is...

- Elég zárt közösség volt a bölcsészkar, nem nagyon jártunk másokkal - tér ki a kérdés elől.

- Pedig Szegeden nagyon zajlik az élet a Virág presszó meg a korzó környékén, és a csinos elsős lányok iránt nagy az érdeklődés...

- Ez igaz - nevet nagyot -, de nem ez határozza meg a tudatot.

- Lehet, hogy a tudatot nem, de a szívet, az életet ?

- Ami igaz, az igaz, én ugyanis egy fiú miatt mentem Szegedre. Miatta is! - enyhíti a kijelentést.

- Ő a természettudományi karra járt.

- Ezek szerint már nem kellett ismerkednie a korzón vagy a könyvtárban, mert lekötötték a vegyértékeit -, hogy természettudományosan fogalmazzak. A szerelem adott volt, maradt a tanulás.

- Akkoriban sokat politizáltunk. Az egyetemen sztrájk volt az autonómiáért és Bős-Nagymaros ellen. Ezekről már újságíróként tudósítottam.

- Az egyetemi élet nem csak sztrájkból áll...

- Persze, tanulásból is - hahotázik ismét Katalin. - Vizsgázni is kellett. Sokat jártam könyvtárba, és szerepeltem az egyetemi színpadon is.

- Jutott ideje egyáltalán arra a szegény fiúra?

- Ez az egész beszélgetés a szerelemről szól? - néz rám nagy szemekkel.

- Legalább félig - bocsátkozom alkuba a hölgygel.

- Jézus Mária! - kiált föl. - Ilyen témában nem nagyon szoktam megnyílni - nyílik meg szerencsénkre.

- Itt az alkalom - biztatom -, mert eddig azt a benyomást igyekezett kelteni, hogy csak a tanulásnak és a politikának élt.

- Ez talán így erős túlzás.

- A sport is belefért az életébe?

- Szegeden már nem voltam nagy sportember.

- Semmi paprikás sport, lovaglás, íjászat?

- Lövészet, az volt Pécsen, gimnazista koromban, légpuskával és légpisztollyal.

- Miért pont ezt a fiús sportot választotta?

- Mert nyugalmat, összpontosítást, kitartást igényel. Amikor a hétvégi elfoglaltságok miatt tétováztam, édesapám figyelmeztetett: ha már belevágtál, ne hagyd abba! Végül nagyon megszerettem és országos hatodik lettem.

- Ami azt illeti, illik is a határozott, célratörő egyéniségéhez, akárcsak a riporter munkája. Ma ugyanazzal a mozdulattal szegezi neki a mikrofont az interjúalanynak.

- A sport önfegyelemre tanít, és már akkor is a teljesítmény volt fontos. Igyekeztem kihozni magamból a maximumot. Ma sem szeretek 9-est lőni, csak tízest.
- Visszatérve a szegedi évekre. A nagy szerelem megédesítette a tanulással és politikával töltött egyetemi éveket?
- Igen, de mint minden diákszerelem, ez is elmúlt, s jött egy másik.
- Kíváncsiak tesz. Egyetemista volt?
- Nem, de majd elmesélem.
- Szakítás után az ember nem tud mit kezdeni magával. Katalin hova tette a libidóját, mire fordította az energiáját? Átment forradalmárba?
- Sokat dolgoztam. Akkor kezdtem komolyan venni az újságírást. Külsőztem a körzeti rádiónál és televíziónál, sőt egy lapnál is.
- Mikor döntötte el, hogy nem lesz magyar- vagy történelemszakos tanár, ha nem „egész népet fogja nem középiskolás fokon tani-tani”?
- Amikor a rádiózásba belekóstoltam.
- Egyáltalán, hogy került az újságírás közelébe?
- Pályázat útján kerestek külső munkatársakat a rádióba. Magától értetődő volt számomra, hogy jelentkezem. Gimnáziumban részt vettem a Kazinczy szép kiejtési versenyen és verset is szoktam mondani. Aztán jól emlékszem egy későbbi esetre az egyetemről: szabadon beszélve tartottam egy szemináriumot a kiselőadást, s a csoporttársaim utána azt mondták, Kati elképzeltük, mintha a tévében beszéltél volna.
- Ez a dicséret alapélmény lehetett.
- Ó, én korábban színésznő is akartam lenni, de a környezetem nem nagyon biztatott, így aztán ezt a vágyamat mélyen magamba zártam. Előbb a tanári pálya, majd az irodalomtörténet érdekelt. Végül újságíró lettem - teszi hozzá nevetve.
- Irodalomtörténészként akadémikus is lehetett volna...
- Az igaz, hogy az egyetemen nagyon le akartak beszélni az újságírói pályáról.
- A mostani munkájában hogy dönti el, hogy az tízesre sikerült, nyolcasra vagy a körön kívülre?
- A nézők és kollégák visszajelzéseiből. A munkatársaim véleménye szakmai szempontból fontos, a nézőké pedig jólesik.
- Mikor elégedett és mikor nem?
- Ha tömör és informatív a riport, s annak örülök, ha az interjúalany egy őszinte, személyes mondattal fejezi be a mondandóját. Viszont ha nem nagyon akar a tárgyról beszélni, elkalandozik, s nehezen tudok vele dűlőre jutni, az bosszantó. Persze a képernyőre kerülő anyag csak szerkesztés közben alakul ki. Nagyon szeretek vágni, s előfordul, hogy a végét választom ki először, s erre építem fel az egészet.
- Miért lett éppen belpolitikai újságíró?
- Egy erősen politizáló rádiónál kezdtem dolgozni, nem kis kockázattal. A szegedi stúdió olyasmiről is beszélt, amiről a főadónak nem lehetett: az MDF lakiteleki találkozásáról, a Fidesz-ről, Király Zoltán akkori parlamenti beszédeiről. Nekem, egyetemistának nagy élmény volt. És ott, a szegedi rádiónál ismertem meg a férjemet, Várkonyi Balázst, aki akkor a stúdió vezetője volt. Egy idő után a pártbizottság nem tűrte a tevékenységét, és eltávolította. Ő munkanélküli lett, én a körzeti tévéhez kerültem. Akkor minden nagyon reménytelennek tűnt, de végül mindketten felkerültünk Pestre.
- Aznap, amikor műsort vezet, hogy kezdi a készülődést?
- Reggel - még az ágyban - végiggondolom, hogy mit vegyek fel, mihez lenne kedvem, mi volt rajtam már régen? Ez attól is függ, hogy milyen évszak van, ünnep vagy hétköznap.

A kis „Lieb” (Ármány és Szezelem)

Írta: Adminisztrátor

2010. november 07. vasárnap - Módosítás: 2010. november 07. vasárnap

- Mennyi ruhapénzt kapnak?
- Semennyit.
- Akkor marad a saját szponzorálás. Tapasztalata szerint a férfiak másként közelednek, amióta ismertté vált?
- Igen. Azelőtt természetesebbek voltak. Sokan másnak képzelnek az életben. Gyakran mondják, hogy szebb vagyok, mint a képernyőn. Még szerencse! Előfordult az is, hogy valaki meghúzta a hajamat, vajon igazi-e.
- A képernyőn túl komolynak, szigorúnak és zárkózottnak tűnik. Azokban a hatalmas kosztümzakókban jól el tud rejtőzni a kamera tekintete elől. Milyen valójában?
- Érdeklődő és nyitott vagyok a világ felé, nem tudnám az életemet egy könyvtárban elképzelni. Tapasztalhatja, hogy a komolyságom ellenére mennyit mosolygok - erősíti meg egy nevetéssel.
- Ha választhatna, mely történelmi korban élne szívesen?
- A századforduló boldog békeidejében, amikor a szecesszió burjánzott és pezsgett az irodalmi élet.
- Magyarországon kívül hol tudná elképzelni az életét?
- Amikor kirúgták a férjemet, arra gondoltunk, hogy külföldre kellene mennünk. De én sokkal jobban ragaszkodom az országhoz. Ahhoz egy másik élet kellene. Turistaként persze szívesen elmennék például Afrikába szafarira vagy a dzsungelba. De még a Párizs-Dakar rallyra is beneveznék. Imádok vezetni. És szívesen elmennék egy hajóútra. A Hold-utazásról nem is beszélve. **Zétényi Zoltán** - A szerző felvételei